

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

Η ΒΑΡΚΑ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΕΑ, γρημάτη δροσιά κ' έμορφα ήσαν ή Θέκλα...

Τό πρόσωπό της είχε τή θέρη εκείνη και ζωση λευκότητα, που γίνεται ρόδινη όταν τή σκεπάζεις με φίλα. Παράξενες χουσές στίβες έλαμπαν πάντοτε στά μεγάλα ήδονικά μάτια της. Τά χείλη της ήσαν πλασμένα για νά σκορπίζουν τό γοητευτικό εκείνο χαμόγελο, τό όποιο αποτελεί τή μεγάλη δύναμη μιας έμπειρης γυναίκας.

Όταν ή Θέκλα ήταν κορίτσι, ή άπροσμέτρητη περιφάνειά της δέν την άφηνε νά γνωρίση τόν έρωτα. Όταν πήρε άντρα τόν Μπρούνο, δέν γνώρισε μαζί του τήν παθητική όρμη του έρωτος. Έστάθηκε μία σύζυγος φυγή και περιήφανη. Ότόσο είχε δη την καρδιά του Μπρούνο, που δέν είχε άγαπήσει ώς τότε, νά τρέμει από άπελπισμένο έρωτα γι' αυτήν. Μά ή δυνατή πνοή της έπιθυμίας του δέν μπόρεσε νά θερμάνη τή δική της καρδιά, ή ίκετευτική φωνή του Μπρούνο, δέν συνάκρινε σ' αυτή της. Ό Μπρούνο τό ήξερε, ό δυστυχής, πως δέν τόν άγαπούσε ή γυναίκα του, γιατί τού τό είχε μονάχη της. Η Θέκλα δέν έλεγε ποτέ ψέματα. Τού ελεε λοιπόν, πως τόν πήρε άντρα, χωρίς άηδία, μά και χωρίς ένθουσιασμό. Κι' ό Μπρούνο που δέν μπόρουσε νά ζήση χωρίς τήν άγάπη της γυναίκας του, επέφερε τρομερά; και ή ζωή χ' του ελεε καταντήσε άφόρητο μαρτύριο.

Η βαθείς εντιδες που αυλάκωναν το μέτωπό του, ή άγρια λάμψη της ματιάς του, ή πίκρα που ήτανε ζωγραφισμένη στά χείλη του, ή άπελπισία της ψυχής του, όλα αυτά όφείλοντο στη Θέκλα. Θά μπόρουσε νά σκοτωθή, για νά γλυτώση από τήν κολασμένη αυτή ζωή, μά όποιος άγαπά πάντα έλλίζει. Θά μπόρουσε νά σκοτώση τή Θέκλα, μά ποιος θά τού έδινε τήν υπεράνθρωπη δύναμη που τού χρειαζόταν για νά πνίξη με τά ίδια του τά χέρια τό ένδαμνα της ζωής του ;

Μά όπως κάθε άνώτερο αισθημα βρίσκει ένα άλλο, περισσότερο άνώτερο, στο όποιο υποτάσσεται, έτσι και ή άρετή της Θέκλας υποτάχθηκε μία μέρα με μία δυνατή κ' άπεράντη άγάπη. Όλη ή περιφάνειά της κατέπεσε ξαφνικά και ή σκληρή καρδιά της άρχισε νά μαλακώνη μπρος στις ματιές του "Άλδου.

Τά λόγια του έκαigan σαν ύγρό πύο και τό φλογερό βλέμμα του σκορπίζε στην ψυχή μία παράξενη ταραχή. Συναντήθηκαν για πρώτη φορά, ένα βράδυ, μέσα σε μία λαμπροφωτισμένη αίθουσα και από κείνη τή στιγμή ένας άσυντομος κωικός ελεε ένωση τις δυο αυτές ψυχές. Τριγύρω τους, όλοι χόρευαν ή γελούσαν. Έκείνοι όμως ήσαν άμίλητοι και μελαγχολικοί.

Ότερε από λίγο, ή Θέκλα πλησίασε σ' ένα μεγάλο παράθυρο. Ό Μπρούνο την έπλησίασε, άνησυχός.

— Τί κάνεις στο παράθυρο Θέκλα ; τή ρώτησε. Γιατί κοιτάζεις με τόση προσοχή τό σκοτάδι του δρόμου ;

— Τή θάλασσα κοιτάζω, Μπρούνο, τού άποκρίθη ή γυναίκα του, με τό μελαγχολικό ύφος που έχουν εκείνοι οι όποιοι άρχίζουν ν' άγατούν με τήν καρδιά τους.

— Μη στέκεσαι στο παράθυρο Θέκλα, τής ελεε ό Μπρούνο, ό όποιος δέν υποπευότανε τήν τραγωδία, ή όποια ελεε άρχισε νά παίζεται στην ψυχή της γυναίκας του. Σε πειράζει ή βραδυνή δροσιά. Είσαι χίτρινη σαν νεκρή.

- Αφρόσ με μόνη, σε παρακαλώ.
- Είσαι λυπημένη απόψε, Θέκλα. Που τρέχει ό νοός σου ;
- Πουθενά, Μπρούνο.
- Πές μου, Θέκλα, τί σε κάνει και είσαι έτσι λυπημένη ;
- Μά δέν είμαι καθόλου λυπημένη.
- Τά χέρια σου ελεε παγωμένα, Θέκλα, και τά χείλη σου καίνε...

Πονείς, υποφέρεis, δέν μπόρεis νά σταθής στά πόδια σου...

— Πειθαίνο !... τού άποκρίθηκε τότε με λιγθυμισμένη φωνή ή Θέκλα...

Από κείνη τή μοιραία βραδιά, ή Θέκλα δέν έπαψε νά βλέπει μπροστά της τή γλυκειά φυσιογνωμία του "Άλδου. Προσπαθούσε νά τόν λησμονήσει, μά τού κάκου. Και τέλος, ύστερ από είκοσι ήμερών τρομερά μαρτύρια, μία νύχτα που δέν μπόρουσε νά κλείση μάτι, ή Θέκλα σηκώθηκε από τό κρεβάτι της, σαν ύπνωτισμένη, και σαν

νά τή διηθήνε κάποια άγνωστη δύναμη, βγήκε άπ' τό δωμάτιό της, πέρας σαν φάντασμα λευκονημένο ανάμεσα στους σκοτεινούς διαδρόμους τού μεγάρου της και ύστερ από λίγο βρισκότανε στον έξω-στη που έβλεπε στη θάλασσα.

Ό "Άλδος ήταν εκεί—λές και τήν περιμένε.

Η Θέκλα τόν πλησίασε. Κοιτάχθηκαν στά μάτια, άμίλητοι, και τά χείλη τους ένθουσαν σ' ένα θετικό, παρατεταμένο φίλημα. Ό έρωσ είχε θριαμβώσει !...

Ό ! νύχτες της έρωτικής έκστάσεως, ό ! νύχτες άλημονήτες ! Ό ! αιώνα μορφοιά τού κόλπου της Νεαπόλεος ! Τis θεμερές άνοιχάτιες νύχτες, όταν ή γη λέε και σενάξει από τους χιμούς που κυκλοφορούν στά έγκατά της, όταν ό άέρας ελεε πλημμυρισμένος από τά μεθυστικά αρώματα τών άνθών, οι έρωτευμένοι μοιρούν νά κατέβουν στη θάλασσα, νά πάρουν μία βάρκα, ν' άνοιχτούν μακριά και, ξεπλωμένοι πάνω σε μαλακά μαξιλάρια, νά θαυμάζουν τό ύποβλητικό μυστήριο της νύχτας.

Και ό "Άλδος, ξεπλωμένος σε μία βάρκα, δίπλα στη Θέκλα, τής χάιδε τα μαλλιά, τήν έσφιγγε στην άγκαλιά του και τής ψιθύριζε σ' αυτή λόγια έρωτικά, λόγια μεθυσμένα, ένδο τριγύρω τους ό κόλπος της Νεαπόλεος ήταν έρημος και σιωπηλός.

— "Άλδο, ή θάλασσα ελεε κατάνουρη.

— Σ' άγατώ, Θέκλα !

— Κ' έγω σ' άγατώ, "Άλδο, Σφιξε με πιο δυνατά στην άγκαλιά σου.

— Σ' άγατώ, Θέκλα !

— Σε λατρεύω, "Άλδο ! Μά γιατί αυτός ό βαρκάρης δέν μιλάει καθόλου ;

— Ίσως νά ελεε κουρασμένος από τή δουλειά του... "Άς ελεε ό μος ; θά τού δώσουμε ένα καλό φιλοδώρημα... Πές μου, Θέκλα, θά μ' άγατάς πάντοτε ;

— Ναι, "Άλδο, θά σ' άγατώ πάντοτε. Πρόσεξε όμως τί παράξενη που ελεε ή λαμπάδα που έχει άναψει ό βαρκάρης ; Ρίχνει στά πρόσωπά μας και στη θάλασσα μία κατακόκκινη λάμψη... Λές και φωτίζει δυο πτώματα κ' έναν τάφο...

— Φοβάσαι τό θάνατο, Θέκλα ;

— Ναι, τόν φοβάμαι γιατί θά με χωρίση από σενα ;

— Ποτέ δέν θά γίνη αυτό ; Μαζύ θά πεθάνουμε...

Βαθεία σιωπή άπλώθηκε τότε. Οι δυο έρωτευμένοι κοιτάζονταν στα μάτια και δε μιλούσανε καθόλου.

Και, πράγμα παράξενο, τό άόριστο προαίσθημα τού θανάτου που είχε κυριεύσει τήν ψυχή τους, τούς έκανε νά αισθάνονται ό ένας για άλλον μεγαλειότερη άγάπη—μία πλατειά κ' άπελπισμένη άγάπη. Η βάρκα έπλεε σιγά - σιγά πάνω στην άκύναντη θάλασσα. Ό βαρκάρης έλαμνε με δύναμη, έχοντας γυρισμένη τή ράχη του στο έρωτικό ζευγάρι.

Μά δε σου φαίνεται, "Άλδο, ρώτησε ξαφνικά ή Θέκλα τόν άγατημένο της, πως ξεμακραίνουμε πολύ από τήν παραλία ; Τόσο τό καλύτερο, άγατημένη μου, τής ψιθύρισε ό "Άλδος μεθυσμένος.

— Μά γιατί ό βαρκάρης αυτός δέν άνοίγει καθόλου τό στόμα του ; Ξαναρώτησε ή Θέκλα, με τήν ψυχή σφιγμένη από τήν άγονία.

— Ίσως νά ζηλεύη τήν εύτυχία μας, Θέκλα. Φαίνεται νέος και—πούς ξέρει !—ίσως ή καρδιά του νά ελεε λαβωμένη από ένα έρωτα χωρίς έλπίδα...

— Ρώτησέ τον, "Άλδο, νά μάθουμε τί έχει ; Ρώτησέ τον γιατί κρύβει με τόση προσοχή τό πρόσωπό του ; φοβάμαι, "Άλδο, φοβάμαι για σενα, για μένα—για τούς δυο μας.

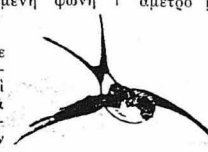
Τή στιγμή εκείνη ό βαρκάρης γύρισε άπότομα τό κεφάλι του.

"Ηταν ό Μπρούνο ! Στο πρόσωπό του ήτανε ζωγραφισμένο ένα άμετρο μίσος...

Ό "Άλδος και ή Θέκλα μαζεύτεθηκαν τότε ό ένας κοντά στον άλλον και φιλήθηκαν με πάθος.

Ηταν τό τελευταίο τους φίλι.

Τήν ίδια στιγμή, με μία κίνηση τού Μπρούνο, ή βάρκα άναποδογυρίστηκε κ' έπεσαν κ' οι τρεις τους στη θάλασσα, που δέχτηκε τά κορμιά τους με ύπόκοφο πα-

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΓΑΤΟΙ

Ο ...συνερ-γάτος ενός ποιητού. Ο Μπωντλαίρ και οί γάτοι. Ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο εκδότης του και ο γάτος. Το άπροσδόκητο εύρημα του κυρίου Λακρού. Πώς ο Γαβριάς Β' έγκρατεστάθη στο σπίτι του συγγραφέως των 'Αθλιών κ.λ.π.

Στο περίκοιμο γραφείο ενός από τους καλύτερους μας ποιητάς—στολισμένο με κεντημένα μαξιλαράκια, μπιμπέλο, χρυσάνθεμα και χρυσοδεμένα βιβλία—επάνω σε παραμιά χαρτιών είδα ένα γάτο. Ήταν ένας ωραίος γάτος, κίτσαπος σάν ένα μεγάλο κομμάτι μπαμπάκι, κοιμότανε τόν ύπνο του δικαίου και όνειρευότανε, ποιός ξέρει, τί θριάμβους έρωτικών κατακτήσεων στά κεραμίδια, ή ποιά ποτικουζηνίγια.

Άκουσα τρία νέα ποιήματα του φίλου ποιητού και εξέφρασα τό θαυμασμό μου γιά τήν όμορφιά του γάτου.

— Τι έξαισιο τριζόμα!

— Ά, ο γάτος μου; άπληνσε ο ποιητής. Είνε ο άχώριστος σύτροφός μου.

— Ο συνεργάτος σας λοιπόν!

Ο ποιητής έπεδοκίμασε τό άστειο και ή κουνέτια μας έγίγισε προς τήν ποιήτρια σχετικώς...με τους γάτους. Θυμηθήκαμε διάφορα ένδοξα όνόματα και συζητητικά έργα. Τ' όνομα του Μπωντλαίρ βγήκε στη μέση. **Οί γάτοι είνε άγαπητοί στους ποιητάς και τους θερμούς έραστάς** γράφει σ' ένα σονέττο του.

Θυμηθήκαμε τό παιδικό τραγουδάκι που μαθαίναμε στά σχολικά θρανία, τονισμένο από τόν άείμνηστο Κατακουζηνό:

Στή θεράστρα έμπρός
Ένας γάτος χοντρούς...

Έπειτα μιλήσαμε γιά τό τρομακτικό έκειγο διήγημα του Έρδαο Πόε, το «Μαυρο Γάτο» και αναφέραμε κάποιον φίλο μας ποιητή έξαιρετικά γατοφιλό, που έχει τήν ιδιότητα να βάζη στά αλιουροειδή του, όνόματα Έβραϊκά: Σαμψών, Δαλιδά, Άβελ κ.λ.π. Ο σημερινός του γάτος—τρομός και φρόβος όσων τών μαγείρων τής συνοικίας—άκούει στο όνομα του πού δυστυχισμένου βασιλόπουλου άπ' όσα αναφέρει ή Έβραϊκή Ιστορία. Ονομάζεται Άβεσσαλώμ!

***

Η περι γάτων φιλολογική συνομιλία έσυνεχίσθη μέχρι Βίκτωρος Ουγκώ. Κ' έτσι έμαθα τό παρακάτω ανέκδοτο από τή ζωή του μεγάλου συγγραφέως:

Ο Βίκτωρ Ουγκώ, έκτός από τή δόξα του άφησε στους κληρονόμους του πέντε εκατομμύρια φράγκα κ' ένα γάτο: Γαβριάν τόν Β'.

Προτήτερα άπ' αυτόν έζησαν στο σπίτι του συγγραφέως διάφοροι άλλοι γάτοι, άλλ' ο Γαβριάς ο Β' ήταν ο άγαπητότερός του. Τον είχε άποκτήσει μ' ένα περίεργο τρόπο.

Κατά τόν Ιούλιο του 1868 ο εκδότης Λακρού έπληξε στη Γενεύη φλασμό...

***

Και τώρα, σε μιάν όμορμήν ώρα τής νύχτας, στην όμοραία όχθη του Πανουλιούπου, στη γελαστή άκρομαλιά τής Μετζελλίνας, παντού σ' όλον τόν κόλπο τής Νεαπόλεως, φαίνεται κάθε βράδυ ή βάρκα—φάντασμα και περνάει άνάλαφρα πάνω άπ' τό νερό. Μά δέν μπορεί να τή δη όλος ο κόσμος. Τή βλέπουν μονάχα οί έρωτευμένοι που κινδυνεύει ή άγάπη τους—και τούς πίνει άπελπισία. Ναι, μονάχα εκείνοι μπορούν και βλέπουν τό τρομερό αυτό προμήνυμα: τή βάρκα φάντασμα, με τόν Άλδο και τή Θεκία άγκυλισμένους και με τήν άγρια μορφή του Μπρούνο πάνω άπ' τό κεφάλι τους...

Ματθίλδη Σερράο

σέη φέροντας στο συγγραφέα τών 'Αθλιών» και τόν «Έργατων τής Θαλάσσης» τό αντίτιμο τών συγγραμμάτων του δικαιομιάτων. Ο εκδότης, άφού έπερατήρησε σε άρετη άπόσταση από τή βίλλα του Ουγκώ, έστρωσε κάτω τό έπινοφόρι του, άνοιξε τήν τσάντα του κ' έξολάτισε έξοχιά.

Μόλις έτελείωσε τό πρόγευμά του είδε ένα μικρό ζώο, ίσως μιά γροθιά, που είχε μπει μέσα στη δερμάτινη τσάντα του. Ήταν ένα χαριτωμένο γατάκι. Ο εκδότης τό έγείωσε, το έδωσε να φάη και τό άφησε να ρουθουνίση. Έπειτα ο Λακρού, άφού έκάπνισε τό τσιγάρο του, έπληξε τό έπινοφόρι του και τήν τσάντα και έξακολούθησε τό δρόμο του, χωρίς να θυμηθή καθόλου τόν μικρό γάτο.

Σε λίγη ώρα έφτασε στο σπίτι του Ουγκώ και παρουσιάστηκε σ' αυτόν. Τή στιγμή που έτοιμαζότανε να βγάλη τήν χαρτιά πορτοφύλα του από τό πανοφόρι που κρατούσε στο μπράτσο του, μιά μικρή φωνούλα, σάν κλάψο μικρού παιδιού βγήκε από τή μεγάλη τσέπη.

Ο Ουγκώ και ή γυναίκα του—που ήταν μικροστά στη σκηνή ζεινή—έξεπλάγησαν. Άλλ' ο Λακρού έβγαλε τό χέρι του στη τσέπη του έπινοφοριού του και έβγαλε τό γατάκι, ο οποίος ως στη στιγμή εκείνη είχε πάρει τόν ύπναχλο του επάνω σ' ένα μάτσο χαρτονομιάτων.

— Ω! κύριε Λακρού, θα μάς τόν χαρίσετε αυτόν! έγίφασε ή Άδέλα Ουγκώ χτυπώντας τά όμορφα χεράκια της.

— Εύχαριστώ, κυρία μου! άπληνσε ο εκδότης προθυμώτατος.

Κ' έτσι ο παραπλανημένος γατάκος έγκρατεστάθη όριστικώς στο σπίτι του ένδόξου συγγραφέως, ο οποίος άγαπούσε πολύ τά ζώα.

— Πώς θα τόν βγάλουμε, Βίκτωρ; ρώτησε τόν άντρα της ή Άδέλα.

Ο Ουγκώ σκέφτηκε μιά στιγμή και είπε: — Γαβριά!

— Μά Γαβριά λέγαμε τόν άλλο, που μάς φόφησε πέρι, αντίτεινε ή Άδέλα.

— Έ, τότε Γαβριά Β'! διώχθηκε ο συγγραφέας τών 'Αθλιών.

Άπό τότε ο μαλλιαρός Γαβριάς Β' έζησε εύτυχισμένος μέσα στο ποιητικό σπίτι. Τόσο τόν άγατούσε ο Ουγκώ, ώστε άν τόν έβλεπε θρονασμένον στο κáθημά του—πού τό προτιμούσε από κάθε άλλο ο γάτος—τόν άφηνε να μένη εκεί ξαπλωμένος, στο ραχάτι του, κ' έπαυρε άλλο κáθημα. Συχνά τόν έπαινε στα γόνατά του.

Οί κληρονόμοι του Βίκτωρος Ουγκώ έπεριποιόνταν τό Γαβριά Β', ο οποίος έζησε άρκετά χρόνια, μετά τό θάνατο του κυρίου του και πέθανε σε βαθεία γεράματα ο άφιλότημος!...

Ο Γατοφίλος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Είνε γνωστόν ότι ή Σάρρα Μπερνάρ, όταν είχε φθάσει στο ζενιθ τής καλλιτεχνικής της δόξης, ήταν τόσο άδύνατη, ώστε πολλοί έλεγαν πως ήταν...διαφανής!...

Τήν ισχνότητά της εκείνη τήν σατιρίζαν όλοι οί γάλλοι συγγραφείς, οί όποιοι μάλιστα τόξαν βάλει πείσιμα, ποιός να πη τό εύφρέστατο πείραγμα εις βάρος της.

Ο Πορτορίς είδε μιά μέρα τήν Σάρρα να περνά τόν δρόμο, κρατώντας στο χέρι της ένα λεπτό **μπαστούνη**. Τήν πλησίασε τότε, τή χαρέτησε εύγενικά και τής είπε:

— Κυρία μου, βλέπω ότι βγήκατε περίπατο **οικογενειακώς**!...

Τό έξυπνότερο όμως πείραγμα γιά τήν ισχνότητά της Σάρρας τό είπε ο Λουμάς νιός. «Ένα βράδυ οί φίλοι του τόν παρακαλούσαν να πη κάτι γιά τήν άδυναμία της καλλιτέχνιδος. Και ο Λουμάς άφού συλλογίστηκε άρετη ώρα είπε:

— Άκούστε...Μιά μέρα βλέπω να σταματήση μπροστά στην πόρτα του θεάτρου «Ρενναϊσάνς», ένα άμάξι **άδειανό**. Αί, λοιπόν, άπ' τό άδειανό ζκείνο άμάξι...κατέβηκε ή Σάρρα Μπερνάρ!...

Δ Η Μ Ω Δ Η

ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΟΥ ΚΟΡΟΥ

Έσθ που σέρνεις τό χορό, μωρή χαμαρομένη, έγώ ξερω τό σπίτι σου, ξερω και τήν αύλή σου έχεις χουλιάρι σκουτόζορο, πινάκι άρβελλωμένο, έχεις κ' ένα παληόρουχο σταίς πλάταις μαλωμένο

(Σατυρικό)